

Statens eller fra privates Side, ja man kommer til at betale det mange Gange dobbelt. Loven af 23de Januar 1862 er ogsaa fuldt ud bygget paa dette Princip; Loven er bygget paa det Princip, at man skal se at værne imod Bortskylning af Land, og naar man mener, at Stenfiskere eller Sandgravere gøre Indgreb deri, saa kan vedkommende Kystejere forlange Forbud nedlagt. Alt desangaaende overlader Loven af 1862 til den private, ligesom Forbudets Nedlæggelse jo ogsaa er privat Forfølgning undergiven, idet det skal behandles som en privat Politisager.

Det nu forelagte Lovforslag foreskriver jo strengere Straffe og bestemmer jo ogsaa, at Sager desangaaende skulle forfølges som offentlige Politisager. Derimod har jeg intet at indvende; og da det nu er vitterligt, efter hvad der forleden blev udtalt af den ærede Landbrugsminister, at denne Borttagelse af Sten og Grus drives af Aktieselskaber eller Pengemænd som et Erhverv, der giver store pekuniære Fordele, er det vel endog muligt, at det er nødvendigt, at man kommer til langt højere Bøder. Det skal jeg ikke udtale mig imod, jeg for mit Vedkommende vil ikke modsætte mig det, thi for mig er det det vigtigste, at Kysten bliver sikret, og det er det, som skulde være Hovedformaalet ved Loven.

Det er imidlertid blevet udtalt i forrige Samling af min Sidemand, den ærede Ordfører (Svend Høgsbro), at man skulde søge at lægge en Bremse paa dem, som ønske at faa Forbud nedlagt, og det er ogsaa sket i det nu foreliggende Lovforslag. Loven af 23de Januar 1862 lægger Afgørelsen i Synsmændenes og Landvæsenskommissionens Hænder, men hvad gør det foreliggende Lovforslag? Det skiller Forholdet desangaaende i to Dele. Det lægger en Afgørelse i Synsmændenes, Landvæsenskommissionens og Landbrugsministerens Hænder — der er taget en Afgørelse af Landbrugsministeren med, hvad jeg, som jeg senere skal omtale, anser for urigtigt — men derimod lægger det et andet Forhold ind under Domstolene og ind under Prokuratorernes Fortolkning. Her bliver en vid Mark for Sagførere at virke paa, saaledes som Lovforslaget er affattet, og jeg forstaaer ikke, at dette Ting, som for en saa stor Del bestaar af praktiske Landmænd, kan gaa med til en Bestemmelse i Loven som denne, at nedlægges Forbud, omfatter det ogsaa den tilsvarende Strækning af den udyrkede og for Græsvækst blottede Strandbred, at denne uden videre,

enten det er nødvendigt for Kystens Sikring eller ikke, eo ipso falder ind under Loven, og at det falder ikke ind under Synsmændenes men ind under Domstolenes Afgørelse, og er Genstand for Proces, hvad der skal forstaaes derved. Det finder jeg ganske uheldigt, ja, saa uheldigt, at hvis Lovforslaget en Gang foreligger til endelig Afgørelse i dette Ting, vil dette være nok for mig til at stemme imod Loven.

Lovforslaget, saaledes som det nu er affattet, gaar jo hovedsagelig ud paa, at naar en Ejer eller Bruger af en Kyststrækning ønsker at faa Forbud nedlagt, skål han henvende sig til Strandsynsmændene, og saa skulle Strandsynsmændene, naar der fremkommer Begæring derom, fremme Sagen og afgøre, i hvor stort Omfang de efter § 4 anse det for fornødent, for at det tilsigtede Formaal kan opnaas. De have ikke Ret til at skønne videre, og naar de have sagt: Saa meget af Kysten skal gaa ind under Forbudet, skulde de sørge for, at det bliver afmærket. Derimod skulde de ikke sørge for, at den tilsvarende Strækning af den for Græsvækst blottede og ikke dyrkede Strandbred kommer ind der under, det ligger udenfor deres Omraade. Næsten nu er der føjet en Bestemmelse til ved 2den Behandling om, at det ikke alene er Kystens Besidder, Ejeren eller Brugeren af Kyststrækningen, men ogsaa den, hvis Ejendom vel ikke grænser umiddelbart til Havet, men som kan oplyse, at han er udsat for at lide betydelig Skade, der kan fordre Forbud nedlagt. Naar man vilde føre dette Forhold saa vidt, skulde man have taget Skridtet fuldt ud, hvad den ærede Ordfører ikke har gjort, saa skulde man sige, og det vilde være med Rette, at saa maatte ogsaa de, som grænse til Siderne, altsaa ikke alene de, hvis Ejendomme grænse til Havet, men de, som have deres Ejendomme ved Siden af, ogsaa kunne fordre, naar det er nødvendigt for Kystsikringen, at den vedkommende skulde finde sig i, at Kysten blev sikret. Ellers bliver dette Forhold, som det foreligger her, efter min Mening aldeles meningsløst. Om man skal gaa saa vidt, lader jeg staa hen, man faar muligvis en yderligere Forhandling derom; men naar man gaar saa vidt, at man giver en Mand, hvis Ejendom ikke støder til Havet eller Fjorden men ligger ovenfor den Ejendom, som grænser til Havet eller Fjorden, Ret til at faa nedlagt Forbud, saa forekommer det mig, at man maa bestemt fordre to Ting. For det